

Jeden král měl dvorního šaška, který mu krátil dny svými pohotovými odpověďmi a vtipy.

Jednou mu král svěřil své žezlo a řekl: "Opatruj ho, dokud nenajdeš někoho hloupějšího, než jsi sám - pak mu ho můžeš darovat."

Asi po roce král těžce onemocněl. Když cítil, že smrt už přichází, nechal si zavolat šaška, kterého měl přece jen rád a řekl mu: "Odcházím na dlouhou cestu."

"Kdy se vrátíš? Za měsíc?"

"Ne," odpověděl král, "už se nevátím."

"A jak ses na tuhle výpravu připravil?" ptal se šašek.

"Nijak!" byla králova smutná odpověď.

"Odcházíš navždy," řekl šašek, "a vůbec ses nepřipravil? Tak to si pěkně vem na cestu to svoje žezlo. Právě jsem našel někoho hloupějšího než jsem já."

(Vybráno z knížky Bruno FERRERO - Vůně růže, vyd. Don Bosco 1999)